

[Helge Larsen.]

tre store byorkestres eksistens, og i denne forbindelse også gerne udtrykke min taknemlighed, fordi der med bestemmelsen i § 3 åbnes mulighed for, at Sønderjyllands Symfoniorkester kan komme til at arbejde under bedre vilkår.

Der er i dag faldet mange anerkendende bemærkninger, som jeg ganske kan tilslutte mig. Det ærede medlem hr. Viggo Hauch gjorde opmærksom på, at det for en stor del er den mekaniske musik, som har øget interessen for musik i det hele taget. Det er rigtigt. Det kan naturligvis ikke være anderledes på et tidspunkt, hvor de tekniske muligheder for gengivelse af musik udvides så stærkt; men jeg vil gerne understrege det, som er det opmuntrende i denne udvikling, at sammen med det større kendskab til musikken via den mekaniske gengivelse er der vokset en meget væsentlig interesse for den levende musik frem, ikke mindst blandt de unge, som man måske ellers kunne tænke sig ville lade sig nøje med den mekaniske musik. Jeg ser derfor med den største glæde på, at dette lovforslag nu hurtigt kan gennemføres.

Der har for et par år siden været ført en diskussion om statens støtte til kulturlivet i hovedstaden og i provinsen, og dr. phil. Jens Kruuse i Århus har fremført meget stærke angreb på begunstigelsen af København. Jeg ved ikke, hvor berettigede disse angreb er, og jeg ønsker ikke på nogen måde at svække den støtte, der gives til kulturlivet i København, men jeg vil gerne understrege, at med denne lov gives der også et tilskud til provinsens kulturliv, som jeg meget gerne ser ydet.

Jeg tilsiger mit partis støtte til en hurtig gennemførelse af lovforslaget.

Vivike: Det glæder mig, at der i salen synes at være bred enighed om, at dette lovforslag skal gennemføres. Det er et stort og utrætteligt og uegennyttigt arbejde, der i sin tid er gjort for at få dannet disse orkestre og få dem til at udvikle sig,

og jeg vil gerne takke dem, der har gjort en indsats ude omkring i landet på dette område. I mange år har disse orkestre måttet arbejde under trange kår, fordi de økonomisk har været dårligt stillet og ringere stillet end orkestrene i hovedstaden. Ved lovforslagets gennemførelse vil der for en del blive rådet bod herpå.

Man kan nok sige, at det har været længe, inden lovforslaget er kommet frem; men nu er det her altså, og hvad orkestrene i Ålborg, Århus og Odense angår, kommer de på lige fod med hovedstadsorkestrene, og ifølge § 4 kan de mindre orkestre, der findes i mange provinsbyer, f. eks. Randers, Horsens o. s. v., efter ansøgning få tilskud. Jeg vil håbe, man i udvalget og hos de bevillende myndigheder vil se sådan på det, at disse tilskud, når der ansøges om dem, ikke vil blive for karrigt tilmålt.

Med disse bemærkninger kan jeg tilsige socialistisk folkepartis velvillige medvirken til en hurtig gennemførelse af lovforslaget.

Iver Poulsen: Også jeg vil takke den højtærede undervisningsminister for det foreliggende lovforslag, for selv om det ikke vil være tilstrækkeligt til at rette den økonomiske skævhed med hensyn til støtten til kulturlivet, der består mellem hovedstaden og provinsen, betyder det dog et vigtigt skridt i den rigtige retning. Jeg vil gerne udtrykke håbet om, at dette skridt må blive efterfulgt af andre på kulturlivets område; jeg tænker bl. a. på provinsteatrene og på provinsens musikkonservatorier. I betragtning af, at skævheden er så iøjnefaldende, at ingen har kunnet undgå at få øje på den, finder jeg, at det betænkeligt nærmer sig det uansvarlige, at denne skævhed ikke for længst er søgt rettet. For musiklivets vedkommende er forholdet det, at staten opretholder 3 store orkestre i hovedstaden på i alt ca. 300 musikere, der koster staten 6 mill. kr. årlig, medens provinsens 3 store orkestre i Århus, Ålborg og Odense kun modtager i alt ca. 800 000 kr. årlig fra staten. Når de tre store provinsbyer har